

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
רוב איתן, אורי סלע

עורך חבנית:
אהרון צור

עורך כיתוב:
סילבי קשה

כתב בכיר:
אלי תבור

צלם המערכת:
אריה קרו

חברי המערכת:

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970129, 26785.
ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמפרסט".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, סל. 62239.
ההפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

מכתבים

... ואת בני העזה המורה להחזיר הביתה
בכובת פנימי, מפני שהוא לא הביא את
תרומתו השבועית לקופת הכחולה!

אופירה הופמן, נתניה

... זה נושא ארמיה זה נועל נפשו
שמואל בראור, תל-אביב

קריאת היכון

עיתים נראה שמאיר יערי מכתוב את ח'
מאמרים לעורך. לעיתים קרובות יותר, קשה
שלא להאמין ששמואל מינקיס, האנטישמי,
הוא ורק הוא הכותב את המאמרים, ומרוב
המכתבים עלה על כולם. מתייחסים שהודתה
עם השקפותיהם החרטניות, תפסו את סדר
בית המקום במדור זה. בכדי לצאת ידי
חובה, חקעמם של השאר אינה מתנגד את
או שניים, מחשש עין הרע. וזה בולט מדי
שבוע בעתון, עד כדי זוועה!

יצחק י. הלל, ירושלים

לא מזמן, התפתח וויכוח בהברה שלי, ארי
דוד העולם הזה. היו שמענו כי אתם רואים
שחזרתם וכי הפסיקו את הפוליטי שלכם מדי
ריד את רוח העם. ואילו אני — ואתי רוב
הנוכחים — סברתי כי אתם עושים שירות
טוב למדינה, בזה שאתם מפורסמים אשליה
מסוכנות הן ביחס למצבנו הפוליטי והן
ביחס לאותם המנהיגים שיצרו אותו ואשר
עליהם לפעול למען פתרון.

עמדה זו שלכם, בולטת במיוחד במערכת
הפוליטית הנוכחית ואני מצוין בנאוה כי
למרות שאתם חושפים את החולשות והתי
נאים הקשים, הרי שאינכם בין התבוסנים
האומרים כי עלינו להוריד את דגלנו ול
היכנע. להיפך, במאמר המשווה את ישראל
לאניה קרבית (העולם הזה 1007) הרי אתם
קוראים: "מנו את הסיפון" שהיא, כידוע,
קריאה היכון לפעולה.

נחמה רוטמן, זולון

מיהורו של שמחון

עוד לפני ארבע שנים עסקתי אחרי משפט
הרצח של מירה ארצי (העולם הזה 1006)
וקשה היה לי להאמין שהיים שמחון ביצע
את הרצח. למרות שאינני מכיר אותו אי
שית, הרי הוא היה ידוע בתור "הרס"ר של
צה"ל וקשה היה כפליים להעלות על הדעת
שאישי כזה עשה מעשה כה שפל.

עתה, היני מציע — בעזרת עיתונכם —
שתקום וועדה ציבורית לטיהור שמו של
שמחון. עלידי חידוש המשפט, ואחר-כך, כי
אשר יוכה, לפנות לרמטכ"ל שיחזיר לו את
דרגתו ואת מקומו בצה"ל.

דוד אמטו, מושב בורנתא

בהיותי אחד מפיקודיו לשעבר של
שמחון, הנני רואה לעצמי חובה נעימה
לברכו על המאורע המשמש של שחרורו, ול
אהל לו הצלחה במאבקו הצודק.

אהרן אשכנזי, תל-אביב

אח אל אח

ברור שהגדלת תקציבו של הסדר הערבי
בסוף ישראל (העולם הזה 1004) עשויה ל
שפר בהרבה את שידורינו למדינות הער
ביות, ידוע לי כי ישנם כוחות רציניים
מאד בשטח זה, ביחוד בין היהודים שהגיעו
מעיראק וממצרים, אולם עלינו לזכור כי
שידורינו אלה יהיו פומנים לא ליהודים
דוברי ערבית, כי אם לעמי ערב, על כן,
חובה על שירות השידור לנלוץ ולפסח כי
חוט אינטלקטואליים ואמנותיים מעולים, כי
קרב ערביי ישראל עצמה, שנישטם אל
אחיהם מעבר לגבול תהיה הרבה יותר מבי
עית ויעילה.

אליהו חסן, בתים

מיזל השבויים

בראבו גדול למי שכתב את הרשימה על
ביקורי הקצינים המצריים בישראל (העולם
הזה 1007). בראבו עוד יותר גדול למשרד
החץ, שידע — זו הפעם הראשונה — לנצל
הזדמנות בלתי-חוזרת, לפעולה חיובית בין
הערבים כל הכבוד.

נתן שופמן, ירושלים

נמצא עבר אל-נצאר, שרק היה סכותר
בישראל, חולל מהפכה בארצו, בטובו מן
החיות. מי יודע מה יעוללו אותם מאות
הקצינים שראו את פני ישראל האמיתי?!

שמואל חנניה, תל-אביב
ואת השבויים שלנו עינו בקהיר
נורית סל, טבריה

מי מעוניין בשלום?

ציניתם (העולם הזה 1006) כי אני קידמ'
תי לפניכם בהצעה, להקים מיניסטרוניגים
מיוחדים לשלום בכל מדינה, לשם סיוע
יחסי שלום בין העמים. בוודאי תתפלאו
לשמעו, כי גם לפני היה אחר, שהציע מעין
ההצעה הזאת, והציע מפורסם כמדינאי
יהודי גדול בארצות-הברית, הלא הוא סר
בנרד ברור.

לפני עיני עמד המצב מי ומה מכ
רועים היום על הכרזת מלחמה. זוכר אני
ביחוד מה שקדם למלחמת פרסיה וצרפת,
בשנות השבעים של המאה הקודמת. חמקור
היה ספר זכרונות של ביסמרק. ושם מסופר
היה ביסמרק, מולטקה ופון רוחן ישבו בבית
קפה אחד, וביסמרק שאל את מולטקה אם
הוא בטוח שאם פרסיה תנצח, מולטקה ה'
פרסיה וצרפת, פרסיה תנצח. מולטקה ה'
שיב בחיוב, או נתקבלה ההחלטה עבביסמרק
וסרוהו שהיה או ש' הבטחון, ומולטקה ש'
היה ראש המטה, לחהיש את המלחמה.

מיוון שווילהלם היה מהסס, היה צורך
לזייף איזה מלגרמה, בכדי להביא את נפול'
יאן שיעליב את וילהלם הראשון, בכדי ש'
נפוליאון יוכרז להכריז מלחמה — המלני
רמה המפורסמת מאמס. מה אנו רואים כי
רוחת טרם שלוש אנשים עוללו את המל'
המה ואף אחד מהם לא היה מעוניין, מצד
תפקידו, לשמור על השלום. אלה שבקיאום
בזמן האחרון ויודעים מה שקרה, ויכולו ל'
כור מאורע שאישי אחר הוללים על המלחמה,
מבלי שנמצא בתור הממשלה אדם אחראי
לשמירה על השלום.

רבי בנימין, מערכת "נר", ירושלים

פני הדוקטור

קראתי בעניו רב את מה שכתבתם על ה'
משפחות המצריות שהיו כלואות בעזה (העולם
הזה 1005), וכיחוד מה שכתבתם על הרופאה
ד"ר פתחיה חסונה, אשר אותה אני מכיר מזה
שנים רבות. מה שכתבתם לציין הוא שד"ר

שבוייה ד"ר פתחיה חסונה ובנותיה

בשורות המשטרה עצמה. אולם אויבנו טע'
נו, כרגיל, שזאת השמצה מתועבת של העו'
לם הזה נגד כל הטוב היקר.

שטיינברג עצמו, איש-משטרה בכל גימי
נפשו, לא התרגל בנקל לתפקידו החדש,
שנכפה עליו על-ידי אויביו. כל חיו היה
איש השלטון. אני נזכר שבאחת הישיבות,
עת חיפשו נוסח קלטני במיוחד להגדרת
אחת ממזימות המפקח הכללי, הסתכל בנו
לפתע במבט מוזר, והפליט בעל כורחו: "מה
אני עושה כאן? איך הגעתי הנה?"

האמת הייתה, כמובן, שאדם ישר, המוכן
ללחום למען הצדק, מוכרח להגיע בסופו של
דבר לחברת אנשים לוחמים, אם ירצה בכך
ואם לא. ואיש לא רצה בכך פחות מאשר
זאב שטיינברג. על כך אני יכול להעיד.

כאשר נתנה השופטת השבוע את פסק'
דינה, שטייה את שטיינברג מכל שמץ של
דופי והיפנה את הורקור המשפטי לזוהמה
שהצטברה בחצר המטה הארצי, היה זה
נצחון גדול לצדק, למשפט הישראלי ול'
שטיינברג עצמו. היה זה גם נצחון קטן
להעולם הזה, העתון שעמד במרכז הקרב
מן הרגע ששובעו בצידוקת האיש, אף שידע
שהוא מגן על אדם בודד וחסרי-שע, מל'
כוח-המחץ המרוכז של המשטרה, מנגנון'
החושך וקבוצת החצר של ביגן.

יתכן שלא תאמין בנקל לסיפור הבא. אי'
לם הוא נכון.

בביקורו האחרון של דויד בן-גוריון בי'
שארם אל-שייך, נתמקל בחיילת שישבה ו'
קראה לתומה בגליון של העולם הזה.

ראש-הממשלה ושר-הבטחון עזר מלכת,
תפס בגליון העתון והוציא בתוקף מידה,
לעיני כל הנאספים. "מוטב שתקרא את אל'
תרמק" אמר לה, "למה לך לקרוא את זה?"

יתכן שהתנהגותם של דויד בן-גוריון ושל
העולם הזה בפרשת שטיינברג מספקת את
החשובה לך.

דברס חסון, בתים

עלילות סיני

בתחרות החיילים, משתתפי מיבצע סיני, על הסיפור האישי הטוב ביותר של המלחמה, שהוכרז עליו במקום זה לפני חודשיים, זכה בפרס הראשון שמשון עופר, קצין ביחידה קרבית שהשתתפה במיבצע, על סיפורו

עקבות בחול"

הסיפור, מיסמך מזעזע שה אישי-מילואים שנאבק עם כל חיות המלחמה, ופורסם בגליון קרוב של "העולם הזה" באות הערכה, החליטה המערכת להכפיל את הפרס המוכספה, שיוצק עתה לסכום של 200 ל"י.

אורי אבנרי